

Sygn. akt II PK 352/05

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko Przedszkolu Samorządowemu [...]
z udziałem zainteresowanego Ogólnopolskiego Akademickiego Związku
Zawodowego w Warszawie
o wynagrodzenie i odsetki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 września 2006 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 14 lipca 2005 r., sygn. akt III APa .../05,

**uchyla zaskarżony wyrok w punktach I, II, III i V i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu we W. do ponownego
rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2005 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. oddalił powództwo K. R. przeciwko Przedszkolu Samorządowemu [...] o wynagrodzenie za czas gotowości do pracy i odsetki, nakazując powódce uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 788,40 złotych tytułem zwrotu wydatków sądowych oraz zasądzając od niej na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym sprawy.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 27 maja 1999 r. ustalono, że strony łączyła umowa o pracę w okresie od 1 września 1996 r. do 28 lutego 1997 r. oraz nakazano dalsze zatrudnienie powódki u strony pozwanej na stanowisku nauczyciela mianowanego od dnia 1 marca 1997 r. Powódka odmówiła podpisania zaproponowanej jej przez pracodawcę umowy o pracę na czas określony do dnia 30 września 1999 r. i wystąpiła z powództwem o ustalenie, że strony łączy stosunek pracy na czas nieokreślony na podstawie mianowania. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 13 września 2001 r. ustalono, że powódkę i stronę pozwaną łączy nadal od dnia 1 marca 1997 r. stosunek pracy na podstawie mianowania na stanowisku nauczyciela. W okresie od 1 marca 1997 r. do 31 października 2001 r. powódka pozostawała w gotowości do pracy u strony pozwanej. W związku z wystąpieniem Państwowej Inspekcji Pracy o niezwłoczne naliczenie i wypłatę powódce wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy, Urząd Miejski w S. w imieniu strony pozwanej wypłacił powódce w dniu 17 stycznia 2002 r. tytułem wynagrodzenia kwotę netto 40.413,65 złotych. Hipotetyczne wynagrodzenie powódki, jakie osiągnęłaby za czas niewykonywania pracy od 1 marca 2000 r. do 31 października 2001 r. wynosi 28.540 złotych brutto, a suma odsetek ustawowych od wynagrodzenia brutto zamyka się kwotą 8.322,25 złotych, co odpowiada łącznej kwocie netto 25.114,25 złotych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 września 2001 r. ustalający istnienie stosunku pracy daje powódce prawo do żądania wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w nieprzedawnionym zakresie. Skoro powództwo zostało wytoczone w dacie 27 marca 2003 r., przeto – z

mocy art. 291 § 1 k.p. – uległy przedawnieniu roszczenia o wynagrodzenie za pracę za okres sprzed dnia 27 marca 2000 r. Bieg terminu przedawnienia nie został przerwany, gdyż nie zaistniały przesłanki określone w art. 295 § 1 k.p. Zgłoszone żądanie ustalenia istnienia stosunku pracy, uwzględnione przez Sąd Okręgowy w L.wyrokiem z dnia 13 września 2001 r., nie było przedmiotowo identyczne z roszczeniem o wynagrodzenie za gotowość do pracy, zatem wytoczenie powództwa o ustalenie nie przerwało biegu przedawnienia roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie. Również dokonana przez stronę pozwaną zapłata kwoty 40.413,65 złotych nie stanowi uznania powodującego przerwanie biegu przedawnienia roszczeń, dokonano jej bowiem dla uchronienia się przed negatywnymi konsekwencjami zaniechania wykonania zalecenia Państwowej Inspekcji Pracy, a treść skierowanych przez stronę pozwaną do powódki pism z dnia 17 grudnia 2001 r. i 7 stycznia 2002 r. przeczy uznaniu roszczeń. Nie było również podstaw do przyjęcia, że zgłoszenie przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia było sprzeczne z określonymi w art. 8 k.p. zasadami współżycia społecznego. Należne powódce wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy obejmujące nieprzedawniony okres od 1 marca 2000 r. do 31 października 2001 r. wraz z ustawowymi odsetkami jest niższe, niż wypłacona jej przez stronę pozwaną kwota, a zatem roszczenie uznać należy za zaspokojone.

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2005 r. Sąd Apelacyjny we W. zmienił zaskarżony wyrok, zasądzając na rzecz powódki tytułem wyrównania wynagrodzenia za miesiąc sierpień 1999 r. kwotę 406,20 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 1999 r. oraz dalszą kwotę 33.608,46 złotych tytułem odsetek, nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 780 złotych tytułem zwrotu części wydatków sądowych, nie obciążając powódki dalszymi wydatkami, wzajemnie zniósł koszty procesu między stronami, a dalej idącą apelację oddalił.

Sąd Apelacyjny podzielił poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia oraz dokonaną przez niego ocenę prawną w zakresie braku podstaw do przyjęcia przerwania biegu przedawnienia przez uznanie roszczeń, stanął jednakże na stanowisku, że w sprawie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 295 § 1 pkt 1 k.p. Sąd drugiej instancji wywiódł, że ustalenie stosunku prawnego lub prawa dopuszczalne jest w myśl art. 189 k.p.c. wówczas, gdy żądający ustalenia ma w tym interes prawny, a zatem gdy żądane ustalenie oddziałuje na jego sytuację prawną.

Elementem tej sytuacji jest możliwość żądania świadczeń, u podstaw których leży istnienie spornego stosunku prawnego. Wyrok ustalający istnienie tegoż stosunku usuwa stan niepewności prawnej co do więzi prawnej stron, a mając moc wiążącą wynikłą z powagi rzeczy osądzonej (art. 365 § 1 k.p.c. i art. 366 k.p.c.) przesądza o podstawowej, choć nie wyłącznej przesłance roszczeń wynikających ze stosunku prawnego. W sytuacji zatem, gdy żądanie ustalenia jest dopuszczalne, czego wyrazem jest uwzględnienie powództwa o ustalenie, wytoczenie tegoż powództwa uznać należy za określoną w art. 295 § 1 pkt 1 k.p. czynność prawną przedsięwziętą w celu ustalenia roszczenia.

Zgodnie z art. 477¹ § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przez czas trwania procesu o ustalenie istnienia stosunku pracy, w sprawach z zakresu prawa pracy sąd obowiązany był orzec o roszczeniach wynikających z faktów przytoczonych przez powoda także wówczas, gdy roszczenie nie było objęte żądaniem pracownika. Taka sytuacja zaistniała w sprawie o ustalenie, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 września 2001 r. Roszczenia o wynagrodzenie za czas gotowości do pracy, choć nie były przedmiotem powództwa w tamtej sprawie, wynikały z faktów przytoczonych przez powódkę w zakresie określonym art. 477¹ § 1 k.p. W pozwie z dnia 2 lipca 1999 r. oraz w toku postępowania w sprawie, obok okoliczności wskazanych na uzasadnienie trwania stosunku pracy, powódka wskazywała na chęć wykonywania zatrudnienia oraz zgłaszanie gotowości do jej podjęcia i odmowę dopuszczenia do pracy, dokumentując te okoliczności korespondencją stron oraz wskazując na podjęcie w tym zakresie interwencji. Powyższe skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia roszczeń powódki zgodnie z art. 295 § 1 pkt 1 k.p., a w konsekwencji nieuzasadnionym zarzutem strony pozwanej o przedawnieniu części roszczeń o wynagrodzenie. Po przerwaniu przedawnienia jego bieg rozpoczął się na nowo dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o ustalenie (art. 295 § 2 k.p.) i nie upłynął przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie. W sytuacji prawomocnego ustalenia wyrokiem sądowym istnienia stosunku pracy i gotowości powódki do świadczenia pracy ustalonej przez Sąd Okręgowy, a nie kwestionowanej przez stronę pozwaną, powódce przysługiwało przewidziane w art. 81 § 1 k.p. wynagrodzenie za cały czas gotowości do pracy. W omawianym zakresie Sąd

Apelacyjny powołał się na poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 24 maja 1960 r., I CO 5/60 oraz w wyrokach z dnia 27 września 1973 r., III CRN 211/73 i z dnia 30 lipca 2003 r., II UK 356/02, nie dzieląc jednocześnie stanowiska zajętego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 1999 r., I PKN 685/98 wobec uznania go za nieustabilizowany w wykładni prawa.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 295 § 1 k.p. przez przyjęcie, że nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia, skoro z treści wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 września 2001 r. nie wynika, aby przedmiotem rozstrzygnięcia było żądanie zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, które to żądanie i tak stanowiłoby przeszkodę do wydania wyroku ustalającego. W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części uwzględniającej powództwo oraz zawierającej rozstrzygnięcie o kosztach sądowych i kosztach postępowania poprzez oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego przed Sądem drugiej instancji oraz w postępowaniu kasacyjnym.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że Sąd drugiej instancji przeoczył, iż powództwa o ustalenie i o zapłatę wzajemnie się wykluczają w tym sensie, że subsydiarny charakter orzeczenia ustalającego oznacza, iż istnienie roszczenia stanowi przeszkodę do wydania orzeczenia ustalającego, a w takim wypadku może zapaść jedynie orzeczenie zasądzające. Brak jest podstaw do twierdzenia o przerwaniu biegu przedawnienia, skoro wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 września 2001 r. dotyczy zgłoszonego przez powódkę żądania ustalenia, że łączy ją ze stroną pozwaną stosunek pracy, a fakty przytaczane przez powódkę w tamtym procesie „wskazujące na chęć wykonywania zatrudnienia i odmowę dopuszczenia do pracy” były niewystarczające do rozstrzygnięcia nie zgłoszonego roszczenia o zapłatę wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest usprawiedliwiona. Stosownie do art. 295 § 1 pkt 1 k.p. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozstrzygania sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą

bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie można podzielić poglądu Sądu drugiej instancji, że wytoczenie powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego w każdym przypadku uznać należy za czynność prawną przedsięwziętą w celu ustalenia roszczenia, przerywającą bieg przedawnienia wszystkich roszczeń wynikających z tego stosunku. Takie znaczenie ma bowiem jedynie żądanie ustalenia prawa, które zmierza bezpośrednio do realizacji roszczenia. Ustalenie roszczenia, o którym mowa w art. 295 § 1 pkt 1 k.p., podobnie jak w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., oznacza natomiast ustalenie dokonane w sentencji wyroku, a nie ustalenie w uzasadnieniu wyroku w ramach wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w myśl art. 328 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1985 r., IV PR 163/85, OSNCP z 1986 r. nr 5, poz. 83).

Zasadą jest, że przerwanie biegu przedawnienia następuje tylko w granicach dochodzonego roszczenia, stosownie do normy zawartej w obowiązującym przed dniem 5 lutego 2005 r. przepisie art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Jednakże wniesienie pozwu przerywa bieg przedawnienia nie tylko co do zgłoszonego w pozwie roszczenia, lecz również co do roszczeń w pozwie niezgłoszonych, jeżeli sąd obowiązany był orzec ponad żądanie pozwu. Przed dniem 5 lutego 2005 r. takie sytuacje w sprawach z zakresu prawa pracy regulował przepis art. 477¹ § 1 k.p.c. stanowiąc, że sąd wydając wyrok orzeka o roszczeniach, które wynikają z faktów przytoczonych przez pracownika także wówczas, gdy roszczenie nie było objęte żądaniem pracownika lub gdy było zgłoszone w rozmiarze mniejszym niż usprawiedliwiony wynikiem postępowania. Przepisy o uzupełnieniu wyroku stosuje się odpowiednio. Przepisu art. 477¹ § 1 k.p.c. nie można rozumieć w taki sposób, że przedmiotem wyrokowania miałoby być rozstrzygnięcie o wszelkich roszczeniach, jakie z danego stosunku prawnego przysługują pracownikowi względem pracodawcy. Chodzi bowiem tylko o to, że – niezależnie od żądania pozwu – sąd ma obowiązek zasądzenia na rzecz pracownika tego, co wynika z przytoczonych przez niego, a ustalonych przez sąd, istotnych faktów, z których wynika powstanie roszczenia. Dopóki pracownik tych faktów nie przytoczy, roszczenie nieujawnione w żądaniu pozwu nie może być przedmiotem wyrokowania,

albowiem granice przedmiotu procesu określa zawsze strona powodowa, w omawianym przypadku poprzez twierdzenia faktyczne. Taki jest właśnie sens powołanej w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1960 r., I CO 5/60 (OSNC z 1961 r. nr 1, poz. 3), w myśl której wniesienie powództwa o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przerywa bieg przedawnienia roszczeń nieujawnionych w żądaniu pozwu. Jeżeli twierdzenia faktyczne pozwu obejmują istotne elementy usprawiedliwiające roszczenie, jeżeli twierdzenia pozwu nie obejmują istotnych elementów usprawiedliwiających roszczenie, przerwa przedawnienia może nastąpić dopiero z chwilą uzupełnienia twierdzeń przez powoda (tak również w przytoczonym przez Sąd drugiej instancji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 1973 r., III CRN 211/73, OSP z 1974 r. nr 2, str. 32). W uzasadnieniu uchwały z dnia 12 sierpnia 1981 r., IV PZP 2/81 (OSNC z 1982 r., nr 1, poz. 5) Sąd Najwyższy stwierdził, że wniesienie pozwu przerywa bieg przedawnienia także co do roszczeń nieobjętych żądaniem lub wykraczających ponad sformułowane przez powoda żądanie naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli dają się one umieścić w przedstawionym przez niego podłożu faktycznym sprawy. Nie można bowiem zakładać trwania biegu przedawnienia – mimo wniesienia pozwu – tych roszczeń, które w sprawach wymienionych w art. 321 § 2 k.p.c. podlegają zasądzeniu ponad żądanie. Również w powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyroku z dnia 30 lipca 2003 r., II UK 356/02 (OSNP z 2004 r. nr 10, poz. 177) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że skierowany przeciwko pracodawcy pozew o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej, z mocy art. 123 § 1 k.c. przerywa bieg terminu przedawnienia roszczeń określonych w art. 444 § 2 k.c. i 445 § 1 k.c., jeżeli wynikają one z podstawy faktycznej powództwa (art. 477¹ § 1 k.p.c.). W uzasadnieniu wskazanego wyroku podniesiono, że skoro podstawą faktyczną powództwa o świadczenie określone w ustawie wypadkowej było zawinione przez pracodawcę narażenie powódki na chorobę zawodową, to z faktów tych wynika także jego odpowiedzialność deliktowa w zakresie, w jakim szkoda nie została naprawiona świadczeniem przewidzianym w ustawie wypadkowej. W wyroku z dnia 11 maja 1999 r., I PKN 685/98 (Prok. i Pr. Z 2000 r. nr 2, str. 32) Sąd Najwyższy stwierdził, że przedmiotem powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy nie są

roszczenia z ustalanego stosunku prawnego. Wniesienie pozwu o ustalenie nie przerywa biegu przedawnienia roszczeń o świadczenie z ustalanego stosunku prawnego. Samo orzeczenie ustalające stosunek pracy nie przesądza w żaden sposób o wynikających z tego ustalenia ewentualnych roszczeniach majątkowych. Żądanie ustalenia istnienia stosunku pracy nie jest przedmiotowo identyczne ze zgłoszeniem roszczeń o pracownicze świadczenia z ustalanego stosunku prawnego, których mogły nie zawierać twierdzenia faktyczne strony powodowej. Wytoczenie powództwa o ustalenie nie przerywa biegu terminów przedawnienia roszczeń o świadczenia wynikające z ustalonego stosunku pracy (art. 295 § 1 pkt 1 k.p.). W wyroku tym Sąd Najwyższy odwołał się do wykładni przedstawionej w przytoczonej wyżej uchwale z dnia 12 sierpnia 1981 r., IV PZP 2/81 (por. notka – OSNAPiUS z 2000 r. nr 14, poz. 542). Tym samym z przytoczonego wyroku nie wynika, że wytoczenie powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy w żadnym przypadku nie przerywa biegu przedawnienia roszczeń o świadczenia wynikające z tego stosunku, lecz wynika z niego, że dzieje się tak wówczas, gdy w sprawie takiej powód nie przytacza faktów, z których wynikają roszczenia nie objęte żądaniem.

Sąd Apelacyjny uznał, że roszczenie o wynagrodzenie za czas gotowości do pracy wynikało z faktów przytoczonych w pozwie o ustalenie z dnia 2 lipca 1999 r., w którym powódka wskazywała na chęć wykonywania zatrudnienia i odmowę dopuszczenia do pracy, dokumentując te okoliczności korespondencją stron, treścią której było zgłoszenie gotowości do podjęcia pracy oraz odmowne stanowisko strony pozwanej. Tymczasem nie chodzi o to, czy gotowość powódki do pracy wynikała z okoliczności sprawy, lecz o to, czy wynikała ona z faktów przytoczonych przez powódkę, a więc z jej twierdzeń. W sprawie o sygn. akt IV P .../99 Sądu Rejonowego w J. powódka wystąpiła z żądaniem ukształtowania stosunku prawnego, domagając się ustalenia treści umowy o pracę w ten sposób, że między stronami istnieje stosunek pracy na podstawie mianowania od dnia 1 marca 1997 r. na czas nieokreślony oraz zabezpieczenia powództwa poprzez wydanie postanowienia gwarantującego pozostawanie w stosunku pracy po dniu 31 lipca 1999 r. Z kolejnych pism procesowych przedłożonych przez powódkę oraz jej zeznań złożonych w charakterze strony wynikało tylko tyle, że po zapadłym w dacie 27 maja 1999 r. wyroku Sądu Najwyższego, pismem z dnia 28 maja 1999 r. zgłosiła gotowość

podjęcia pracy i pozostawała w zatrudnieniu ze stroną pozwaną w miesiącach czerwiec i lipiec 1999 r., a przedmiotem jej roszczenia była „zmiana w trybie art. 189 k.p.c. umowy o pracę na czas określony” i ustalenie, że „zatrudnienie po wyroku Sądu Najwyższego zostało dokonane na podstawie mianowania lub umowy o pracę na czas nieokreślony” z uwagi na możliwość zapewnienia jej przez stronę pozwaną pracy w pełnym wymiarze zajęć. Nie budzi przy tym wątpliwości, że powódka posiadała interes prawny w usunięciu stanu niepewności co do łączącego ją z pracodawcą stosunku prawnego i treści tego stosunku. Z twierdzeń powódki nie wynikało natomiast, że pozostawała w gotowości do świadczenia pracy od dnia 1 marca 1997 r. do dnia 27 maja 1999 r. i następnie od dnia 1 sierpnia 1999 r., zaś Sąd rozpoznający sprawę ustalił tylko tyle, że od miesiąca września 1999 r. strona pozwana nie dopuszczała powódki do pracy. Z przytoczonych przez powódkę i ustalonych przez Sąd Rejonowy faktów wynikać zatem mogło jedynie roszczenie o nakazanie dopuszczenia do pracy.

Stosownie do art. 81 § 1 k.p. wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy przysługuje pracownikowi wówczas, gdy był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy. Oznacza to, że roszczenie o wynagrodzenie za czas gotowości do pracy wynikałoby z faktów przytoczonych przez powódkę wówczas, gdyby powołała się ona na zachodzącą po jej stronie gotowość do wykonywania pracy w danym okresie, gdyż jest to – obok odmowy dopuszczenia do pracy – fakt istotny dla powstania omawianego roszczenia. Natomiast jeżeli powódka domagała się ukształtowania treści łączącego ją z pracodawcą stosunku prawnego, podając tylko tyle, że od miesiąca września 1999 r. nie została dopuszczona do pracy przez pracodawcę, nie twierdząc przy tym, że w danym okresie pozostawała w gotowości do jej wykonywania, to roszczenie o wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy nie jest w ogóle przedmiotem procesu, choćby nawet pozostawanie w takiej gotowości przez powódkę wynikało z okoliczności sprawy. Sąd rozpoznający powództwo o ustalenie nie mógł tym samym zasądzić na rzecz powódki wynagrodzenia za czas gotowości do pracy, albowiem do jego uprawnień nie należało stwarzanie ani rozszerzanie przedmiotu procesu, bądź poszukiwanie roszczeń, które mogłyby powódce przysługiwać, lecz których nie dochodziła poprzez przytoczenie faktów istotnych dla ich powstania. W konsekwencji

uzasadniony okazał się zawarty w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 295 § 1 pkt 1 k.p., albowiem z faktów przytoczonych przez powódkę w sprawie o ustalenie, że stosunek pracy winien z nią być nawiązany na podstawie mianowania na czas nieokreślony, a nie na podstawie umowy o pracę na czas określony, nie wynikało niezgłoszone roszczenie o wynagrodzenie za czas gotowości do pracy.

Z powyższych względów na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.